

vi skal sikre, at der bliver flere arbejdspladser, så der bliver arbejde til alle. Vi skal ikke lave kunstige, små hvilepauser til alle og derved sikre, at alle kommer over på det offentlige regning, så der også sker en fastlåsning af finansbudgettet.

Jeg kan ikke sige andet, end at Fremskridtspartiet er dyb og inderlig modstander af den slags modeller, og så kan de hedde skraldemandsmodeller eller, som vi ynder at kalde dem, skraldespandsmodeller. Man burde nemlig lade sådan nogle kunstige modeller ligge i skraldespanden i stedet for at tage dem seriøst op her.

Vibeke Peschardt (RV):

Fru Annette Just talte ikke særlig pænt om skraldemandsmodellen, så jeg vil godt starte med at sige, at i en tid, hvor vi har stor arbejdsløshed, kan man have megen sympati for skraldemandsmodellen. Den betyder, at de, der er i arbejde, medvirker til at få deres arbejdsløse kollegaer ind på arbejdsmarkedet, og det synes jeg egentlig er ganske flot.

Ved at udnytte de eksisterende orlovsordninger bliver der også muligheder for både jobdeling og jobrotation. Disse ordninger er vi meget optaget af i mit parti, især uddannelsesloven, der er med til at højne arbejdsstyrkens kvalifikationer.

Sabbatorloven bruges i dag som basis for nogle skraldemandsmodeller; men vi kan ikke støtte denne version af modellen, fordi den betyder, at vi skal finansiere en nedsættelse af arbejdstiden med offentlige merudgifter. Desuden mener vi, det er vigtigt at fastholde rådighedskravet i forsikringssystemet, hvorimod der her lægges op til en lempelse, og endelig mener vi, at forslaget medfører offentlige merudgifter uden at anvise, hvor finansieringen skal findes.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget, og jeg har også her talt på vegne af CD's ordfører.

Jette Gottlieb (EL):

Skraldemændene i Århus formåede, hvad ingen nok så kompleks arbejdsmarkedsreform og adskillige folketingsdebatter kunne: De kunne nemlig sætte en dagsorden, hvor solidaritet og sund fornuft var bærende, og derfor er det også helt fint, at en hel model nu er blevet opkaldt efter dem.

Forslaget indebar, at de kollektivt var villige til at gå ned i løn for at sikre, at nogle dem

ukendte mennesker kunne komme i arbejde på fuldt normale vilkår. Det var det nyskabende. Det var ikke, at man kunne dele det arbejde, som var til rådighed i en virksomhed, eller på andre måder kunne bringe folk i arbejde. Nej, man var villig til at gå ned i løn for at sikre, at andre kunne komme i arbejde – folk, de ikke kendte, men som de var villige til at være solidariske med. Det var nyskabende, og det var vigtigt. Det var godt, at forslaget kom frem, og det har da også rejst en debat, som har varet i over et år.

Det næste udgave af modellen, som har fået arbejdsministerens velsignelse, er væsentlig dårligere. Den rummer nemlig en risiko for, at der skabes a- og b-medlemmer på arbejdspladserne: de, som er sikrede, og de, som kommer ind på midlertidige vilkår, på støttet arbejde, som ikke tæller deres arbejdstimer, osv. osv.

At gøre skraldemændenes forslag til en alment anerkendt forsøgsordning er en god idé, og den bør fremmes.

Aage Frandsen (SF):

Hvis vi havde en situation, hvor der var mangel på arbejdskraft, så arbejdsløsheden var lav, kunne man måske forstå en række af de indvendinger, som specielt er kommet fra borgerlig side. Men i en situation, hvor der er 350.000 arbejdsløse ifølge den officielle statistik, og hvor endnu flere formentlig ville melde sig på arbejdsmarkedet, hvis muligheden var der, er det ganske horribelt at tale om disse flaskehalse. Nogle har talt om dem før, men når det endelig skal afprøves, om der er flaskehalse, viser det sig, at der måske er et problem et enkelt sted – f.eks. på sygeplejerskeområdet – hvilket hænger sammen med, at den tidligere regering ikke har sørget for at få uddannet tilstrækkelig mange inden for det område. Men ellers er der jo ikke tale om flaskehalse.

Det er også en underlig situation, hvis det skulle være sådan, at når arbejdsløsheden er på ca. 350.000 mennesker, opstår der flaskehalse. Det er jo ikke tilfældet; selv om synspunktet fremsættes gang på gang; men selv om man gentager noget sludder, bliver det jo ikke rigtigt af den grund.

Det, der skete, var jo, at nogle mennesker rent faktisk selv aftalte at dele arbejdet med andre. Det er et af de få tilfælde, hvor vi har mødt en gruppe mennesker, der sagde: Her er et stykke arbejde, der skal udføres. Vi er nogle, der er så lykkelige at have et arbejde, men der er andre,